

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 6/08-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho prerokoval sťažnosť Ing. D. B., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. Ž., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 132/99, za účasti Okresného súdu Bratislava II, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. D. B. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 132/99 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 132/99 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. D. B. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť Ing. D. B. trovy právneho zastúpenia v sume 7 492,24 Sk (slovom sedemtisícštyristodevät'desiatdva slovenských korún a dvadsaťštyri halierov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. M. Ž., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2007 doručená sťažnosť Ing. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. Ž., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 132/99.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobným návrhom z 5. marca 1999 na okresnom súde domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Vec bola okresným súdom zaevidovaná pod sp. zn. 13 C 132/99.

Podľa tvrdenia sťažovateľky v priebehu súdneho konania došlo zo strany prvostupňového súdu k viacerým neodôvodneným prietáhom. Na podporu svojej

argumentácie sťažovateľka podrobne opisuje priebeh doterajšieho konania a presne uvádza úkony okresného súdu a obdobia, keď podľa jej názoru došlo v konaní k zbytočným priet'ahom. Sťažovateľka namieta, že od vydania uznesenia Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 15. decembra 2005, ktorým bol zrušený prvostupňový rozsudok vo veci samej zo 14. decembra 2004 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu okresný súd nenariadil termín pojednávania a vo veci o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti právoplatne nerozhodol.

Sťažovateľka sa sťažnosťou na priet'ahy v konaní z 26. júla 2007 domáhala na okresnom súde vysvetlenia dôvodov, pre ktoré vo veci nekoná. V odpovedi z 22. augusta 2007 podpredsedníčka okresného súdu vyhodnotila sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú.

Podľa názoru sťažovateľky došlo postupom okresného súdu v namietanom konaní k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 132/99, prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 132/99 konal bez zbytočných priet'ahov, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 450 000 Sk a náhradu trov konania v sume 6 296 Sk.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 6/08-10 z 10. januára 2008 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedička okresného súdu na základe výzvy ústavného súdu podaním sp. zn. Spr. 2014/2008 z 5. februára 2008 doručeným ústavnému súdu 12. februára 2008 oznámila:

„Po oboznámení sa s jej obsahom, ako aj obsahom predmetného spisu navrhujem, aby ústavný súd rozhodol, že právo sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces v konaní porušené nebolo a nepriznal sťažovateľke finančné odškodnenie.

V prejednávanej veci nejde o právne a skutkovo zložitú vec (určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti), všetky procesné úkony vo veci od podania návrhu na začatie konania až doposiaľ vyplývajú z pripojeného spisu. K dĺžke konania vo veci prispela skutočnosť, že v predmetnej veci konali traja sudcovia. Naposledy bol spis spolu s celým oddelením po nástupe JUDr. V. na materskú dovolenku pridelený od 10. 09. 2007 na rozhodovanie JUDr. F., ktorá po naštudovaní spisu a odstránení procesných nedostatkov nariadi pojednávanie.“

Právny zástupca sťažovateľky reagoval na vyjadrenie okresného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 22. februára 2008, v ktorom uviedol:

„... tvrdenie predsedníčky Okresného súdu Bratislava II neobstojí, pretože len od podania žaloby dňa 05. 03. 1999 do vytýčenia prvého pojednávania dňa 12. 09. 1999 uplynulo šesť mesiacov, počas ktorých súd nekonal v tejto veci. Taktiež ďalší postup súdu, ktorý sťažovateľka označila v podanej sťažnosti svedčia o nečinnosti súdu a o nedostatočnom úsilí (napr. opätovný dopyt súdu na Štátny archív v Modre), aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň navrhovateľka obrátila so žiadosťou o rozhodnutie. V tomto zmysle všeobecný súd zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných podmienok, ktoré mu zákon na tento účel zveruje (vrátane poriadkových opatrení podľa § 53 Občianskeho súdneho poriadku).

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že predmetné konanie sa začalo dňa 05. 03. 1999 a je stále na súde prvého stupňa bez meritórneho rozhodnutia. Súd

prvého stupňa od vrátenia veci na ďalšie konanie uznesením Krajským súdom v Bratislave č. k. 9 Co 178/05 dňa 15. 12. 2005, ktoré mu bolo doručené dňa 07. 02. 2006, až dňa 01. 06. 2006 vyzval odporcu na doplnenie jeho podania, ktoré odporca zrejme riadne nedoplnil, keďže súd prvého stupňa uznesením č. k. 13 C/132/1999-82 zo dňa 08. 11. 2006 odmietol podanie odporcu, pričom súd prvého stupňa doteraz nevytýčil pojednávanie vo veci a taktiež navrhovateľke dosiaľ nezaslal odporcom doplnené podanie vzájomného návrhu.

Tieto prietahy nie je možné ospravedlniť skutočnosťami uvádzanými vo vyjadrení predsedníčky Okresného súdu Bratislava II, pretože konanie vo veci o určenie vlastníctva si vyžaduje starostlivý prístup súdu prvého stupňa, ktorý má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená, pretože výsledok konania vo veci určenia vlastníckeho práva a vzájomného návrhu odporcu má osobitný význam pre účastníkov konania pri plnení si svojich práv a povinností pri výkone a ochrane vlastníckeho práva.“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 132/99.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného

súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (IV. ÚS 195/02).

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prerokovanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritéria, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ako súčasť prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľku (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o uplatnenom nároku sťažovateľky (o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti) nenasvedčuje tomu, že by išlo o vec právne či fakticky zložitú, ktorej prerokovanie by si vyžadovalo doterajšiu dĺžku konania (viac ako deväť rokov), a to aj vzhľadom na existujúcu právnu úpravu, ako aj dostatočne frekventovanú a stabilizovanú judikatúru všeobecných súdov. Pre sudcu rozhodujúceho občianskoprávne spory by stanovenie procesného postupu a zabezpečenie dôkazov v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nemalo predstavovať osobitný problém. Napokon ani okresný súd sa vo svojom vyjadrení neodvolával na skutkovú a právnu zložitosť napadnutého konania.

Správanie sťažovateľky je druhým kritériom, ktoré ústavný súd uplatňuje pri rozhodovaní, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2. ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd na základe analýzy súdneho spisu sp. zn. 13 C 132/99 nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľka prispela k zbytočným priet'ahom v konaní, naopak, sťažnosťou na priet'ahy v konaní vyjadrila nespokojnosť s doterajším priebehom konania a domáhala sa účinnej ochrany svojich práv.

Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci, a to nielen z hľadiska namietaných zbytočných priet'ahov spôsobených okresným súdom, ale aj z hľadiska doterajšieho priebehu súdneho konania.

Ústavný súd zo sťažnosti, z vyjadrení účastníkov a najmä z predloženého súdneho spisu zistil, že sťažovateľka sa návrhom podaným okresnému súdu 5. marca 1999 domáhala, aby súd určil jej vlastnícke právo k nehnuteľnosti v kat. území V., a to pozemku parc. č. 2100 záhrada o výmere 488 m², zapísanej na LV č. 1217 Katastrálneho úradu v B. Konanie v predmetnej veci je okresným súdom vedené pod sp. zn. 13 C 132/99.

Sťažovateľka tiež v návrhu žiadala, aby okresný súd uložil Okresnému úradu Bratislava II povinnosť vykonať opravu zápisu vlastníckeho práva. Vzhľadom na následné

späťvzatie tohto návrhu sťažovateľkou okresný súd uznesením z 12. marca 1999 konanie v tejto časti zastavil.

Prvé pojednávanie vo veci okresný súd nariadil 24. septembra 1999 na 12. október 1999. Predmetné pojednávanie bolo odročené na 4. november 1999, na ktorom okresný súd vykonal výsluch účastníkov konania. Uznesením zo 6. decembra 1999 okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia (doručený okresnému súdu 9. novembra 1999). O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 Co 96/2000 zo 6. júla 2000 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uznesenie odvolacieho súdu bolo okresnému súdu doručené 13. júla 2000.

Ďalej okresný súd vo veci konal až 7. marca 2001, keď nariadil pojednávanie na 17. apríl 2001, a za tým účelom predvolal účastníkov konania. Po výsluchu účastníkov konania bolo predmetné pojednávanie odročené na neurčito za účelom vyžiadania listinných dokladov zo Štátneho archívu v Modre (rozhodnutie o vyvlastnení z 3. apríla 1967).

Prípisom z 13. novembra 2001 okresný súd vyzval sťažovateľku na predloženie znaleckého posudku na hodnotu nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu. Sťažovateľka znalecký posudok predložila okresnému súdu 16. januára 2002. Následne okresný súd 21. januára 2002 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľka súdny poplatok uhradila 27. februára 2002.

Termín pojednávania nariadeného na 25. jún 2002 pre ospravedlnenie odporcu bol zrušený a odročené bolo aj pojednávanie konané 11. septembra 2002 a 17. októbra 2002.

Prípismi z 10. decembra 2002, 24. januára 2003, 22. mája 2003 a z 9. júna 2003 okresný súd opätovne žiadal štátny archív o zaslanie listín týkajúcich sa vyvlastnenia stavebných pozemkov v intraviláne obce V. z roku 1967, konkrétne rozhodnutia z 3. apríla 1967.

Po pojednávaniach uskutočnených 4. septembra 2003, 23. septembra 2003, 18. novembra 2003 (opäť odročené za účelom dopytu na štátny archív) a 30. septembra 2004 na pojednávaní konanom 14. decembra 2004 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým určil, že sťažovateľka je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti.

Na základe odvolania podaného odporcom krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co 178/05 z 15. decembra 2005 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie predovšetkým porušením procesnoprávných predpisov, keď prvostupňový súd nerozhodol o vzájomnom návrhu odporcu, a tým nebolo rozhodnuté o celej prerokovávanej veci.

Napriek tomu, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo okresnému súdu doručené 7. februára 2006, okresný súd až 1. júna 2006 vydal uznesenie, ktorým vyzval odporcu na doplnenie a opravu nesprávneho a neúplného podania z 8. decembra 2004. Keďže odporca v určenej lehote vady podania neodstránil, okresný súd uznesením z 8. novembra 2006 podanie odporcu doručené okresnému súdu 8. decembra 2004 odmietol.

V lehote na podanie odvolania proti uzneseniu okresného súdu o odmietnutí podania však odporca v celom rozsahu svoj návrh opravil a doplnil nesprávne a neúplné podanie z 8. decembra 2004. Okresný súd z uvedeného dôvodu uznesením z 5. januára 2007 zmenil uznesenie z 8. novembra 2006 tak, že podanie odporcu doručené 8. decembra 2004 neodmieta, čo bolo ostatným úkonom okresného súdu v označenom konaní.

Vychádzajúc zo svojich zistení ústavný súd konštatoval, že v doterajšom priebehu namietaného konania došlo k viacerým obdobiam neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu (najmä obdobie od 13. júla 2000 do 7. marca 2001, obdobie od 17. apríla 2001 do 13. novembra 2001, a predovšetkým obdobie od 5. januára 2007 až do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti), ale aj neefektívnej (zadovažovanie podkladov zo štátneho archívu) a nedôslednej (procesné chyby v rozsudku zo 14. decembra 2004 zrušeného odvolacím súdom) činnosti okresného súdu.

Ústavný súd v okolnostiach prípadu nemohol prijať argument okresného súdu, že „k doterajšej dĺžke konania vo veci prispela skutočnosť, že v predmetnej veci konali traja sudcovia“. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (I. ÚS 28/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03, I. ÚS 145/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu nevyplýva prijatie účinných opatrení.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 132/99 nepostupoval spôsobom, ktorý by viedol k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky v primeranom čase.

Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 132/99 konal bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľka v petite sťažnosti žiada finančné zadosťučinenie v sume 450 000 Sk. Uplatňovanú sumu zadosťučinenia odôvodňuje vysokou mierou právnej neistoty, ktorá spôsobuje problémy pri výkone jej vlastníckeho a užívacieho práva vo vzťahu k miestnym a štátnym orgánom, ako aj tretím osobám.

Pri určovaní sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd vzhľadom na zistené prieťahy v konaní okresného súdu, doterajšiu dĺžku súdneho konania a povahu konania považoval za odôvodnené priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk. Sťažovateľkou požadovanú sumu finančného zadosťučinenia ústavný súd považoval v okolnostiach prípadu za neprimeranú.

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom JUDr. M. Ž. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd vychádzajúc z návrhu právneho zástupcu sťažovateľky (upraveného v jeho vyjadrení doručenom ústavnému súdu 22. februára 2008) ich vyčíslil sumou 6 296 Sk, a to za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (vypočítanú zo základu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2006 v sume 17 822 Sk), t. j. 2-krát 2 970 Sk a 2-krát 178 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné. Keďže právny zástupca sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, podľa § 18 ods. 4 vyhlášky ústavný súd

rozhodol o zvýšení uvedenej odmeny o daň z pridanej hodnoty 19 % v sume 1 196,24 Sk, t. j. priznal úhradu trov konania v celkovej sume 7 492,24 Sk.

Podanie právneho zástupcu sťažovateľky doručené ústavnému súdu 22. februára 2008 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (sumarizácia dosiaľ známych skutočností) ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2008